

Prædiken til 17. søndag efter trinitatis

Mark. 2, 14-22

Jeg besøgte Politihistorisk Museum forleden. Her er beretninger om forbrydelser. Her er politiets historie. Det fik mig til at tænke over vores holdning til lovløshed og til forbrydere.

For vores tekst til i dag om tolderen Levi, der følger Jesus, har også at gøre med forholdet mellem de gode og de retfærdige og så dem, ingen regner. Hvordan det? Farisæerne, de lærde, de lovlydige skælder ud over Jesus fra begyndelsen. Jesus omgås de forkerte efter farisæernes mening. Når Jesus taler til tolderen og landsforræderen Levi, så dummer Jesus sig i farisæerens øjne. Så viser han, at han ikke er en sand profet, mener de. Den måde farisæerne, alle de lovlydige, så på Jesus, det svarer måske til, hvordan vi lovlydige ser på de forbrydere, vi hører om på museet. For farisæerne har det været lige så selvfølgelig at tage afstand fra Jesus, som det er for os at lægge klar afstand til de forbrydere, vi hører om på Politihistorisk Museum.

Jesus tog sig af dem, ingen regnede. Han blev slået ihjel.

Vi andre afstraffer også. Vi har en mening om dem, der bliver fanget og afsløret som forbrydere. Men er der så stor forskel på os og dem, der kommer på den gale side af loven?

Hvad siger Jesus til os og til dem, der kommer galt af sted? Jesus slår nogle ting fast,

nogle vigtige ting, i dagens tekst. Jesus provokerer. Han er ikke på de retfærdiges side. Han er kommet til syndere, siger han. Levi, tolderen og landsforræderen, manden der arbejder for romerne og tager penge fra sine egne til besættelsesmagten, ham kalder Jesus til at følge sig. Og Levi slipper alt og går med ham. Jesus spiser sammen med Levi og med andre toldere og syndere. Og farisæerne bliver forargede. For at spise sammen den gang var en måde at komme tæt på hinanden. Så var man venner bag efter. Vi, der besøgte Politihistorisk Museum, gik rundt, trykke og uberørte, mens fortidens grusomme straffemetoder blev beskrevet. Dem måtte vi tage afstand fra. Alligevel lød der ord om dødsstraf, da vi kom frem til seriemoderne, vi selv kunne huske. Vi sætter alle en grænse. Hævn ligger ikke så langt fra os stadigvæk.

Vi er del af alt det selv. Forbryderne er af samme menneskeart som vi. Der er desværre udviklingsfejl i vores art. Lysten til hævn er også hos os. Evnen til at se os selv som langt bedre end de andre, bedre end forbryderne og bedre end dem, der straffede grusomt i rigtig gamle dage. Alle de tanker har vi stadig.

Men vores holdning til Jesus? Ser vi, at han ikke bare støtter os, der har de rigtige meninger. Ser vi hans provokation? Indirekte siger han: ”Glæd dig!” Han spiser

Redaktion
Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

og drikker og bliver kaldt en fråser og dranker. Han forklarer, hvorfor hans disciple ikke kan faste, mens han er hos dem.

Ordene i dag peger på, at Jesus bringer os glæden som til en bryllupsfest. Han sætter Moselovens regler ind under kærlighedsbudet. Han skærper faktisk reglerne, samtidig med at han erklærer os alle lige. Vi er lige syndige. Vi er delt, som vi altid har været, synes vi, i retfærdige og syndere. I os der mener, vi har kontrol over tingene, og så de andre. Vi, der forbedrer os og bliver mere effektive, og så de andre.

Men Jesus taler ikke om vores forsøg, vores lappeløsninger. Han vil give os et nyt liv. En ny glæde. Midt i det, der ikke lykkes for dig og mig, vil han sige: ”Glæd dig”.

Vi lever hele tiden med den tanke: Hvis bare jeg kunne det og det. Hvis bare det problem var løst, så ... Og netop til dig og mig, midt i vores bekymring, siger Jesus: ”På trods af det, der plager dig, så glæd dig”. Det er til dig, synderen, at ordene lyder.

Ung vin på nye sække. Ikke dine egne lapperier, men Guds nåde.

Jamen hvad så hvis vi opnår fornyelse? Hvis vi synes, vi bliver genfødt? Hvad så, når fornyelsen er kommet, og den fornyelse også er blevet hverdag? Følelsen af Guds kraft, følelsen af Helligånden kan blive et ønske, der skal opfyldes igen og igen. Sikkerheden i troen bliver afhængig af vores egen følelse. Der er kirker, der specialiserer sig i at fremkalde følelser. Dine helt egne beviser på, at du tror rigtigt, fordi du bliver berørt. Men vi vil altid kræve flere beviser. Vi vil altid have mere sikkerhed, hvis troen skal være vores eget værk.

Her mener jeg, vores tro skal kunne klare sig også ud fra logisk tankegang, ellers kan alt jo ske. Så kan svindel og overtro vinde totalt.

Stadig så taler Jesus om Guds gave. Uforskyldt til dem, der ikke fortjener noget. Du

får troen givet. Igen og igen. Uventet. En glæde på trods af tvivlen og alle problemerne.

Og Jesus har sagt: ”Jeg er kommet til syndere”. Der er ikke så stor forskel på os mennesker. Forbrydelserne beskrevet på museet er gjort af mennesker. Mennesker som kunne have fået en anden løbebane.

Er vi alle sammen med til at skubbe til den hældende vogn? Og er vores forargelse over dem, der falder i, så velbegrundet? Er det ikke netop forargelsen, Jesus vil bryde ned? ”Jeg er kommet til syndere, ikke til retfærdige”, siger han. Har vi selv aldrig svigtet? Blev vi ikke også reddet på kanten sommetider.

Jesus strammer. Han siger: ”Elsk din næste som dig selv”. Sæt dig i den andens sted. Fat, at du er forpligtet på dem, du møder. Du har en del af deres liv i din hånd. Og så må du alligevel ikke tro, at du kan bære alle. Kun Jesus kan give dig kraft til vise kærlighed.

Måske kan kun Gud tilgive det virkeligt onde. Straf og genoprettelse hører sammen. Straf har med vores retfærdighedssans at gøre. Men Gud har foræret os, at vi er gode nok, at vi er gjort retfærdige.

Forbrydere er ikke altid milevidt fjernet fra os andre. De er af vores menneskerace, og de hører også Gud til. Anstændighed kræver, at vi sætter grænser. Og det gør vi. Men vi er selv en del af flokken, der gør fejl. Vi er de syge, der har brug for læge. Forbrydere er af samme menneskeslægt som vi andre.

Jesus blev betragtet som en forbryder af datidens farisæere. De straffede ham, og de troede, de så kunne glemme ham. Men han opstod. Hans ry blev spredt helt hertil. Han er den, der levede menneskelivet rigtigt. Han satte sig selv til. Med ham fik vi vores frelser. ”Han bar på al ondskab og vrede, på myrdede håb og fortræd, og folk vendte ho-

vedet i lede, mens andre slog øjnene ned”. Sådan står der i salmen. Nogle fordømte ham. Andre vidste, de svigtede ham. Han tog de svages parti. Han lod de uglesete komme frem.

Når vi har bygget vores selvtilfredshed op. Når vi er sikre på, at vi ikke gør noget forkert, så rammer hans ord os. ”Jeg er kommet for at frelse syndere, ikke retfærdige”, siger han. Så er vi lige. Så er han vores håb. Det eneste vi har.

Amen.

Kirsten Diemer
Ølstykke og Udlejre Sogne

Salmer:
3, 188, 512, 320, 439 v1, 455, 266